

Xem Tướng Mồm

Có một ông thầy xem tướng nhưng không xem mặt mày dáng vóc, hoa tay hay vân tay, mà chỉ nhìn vào cái mồm người ta là đoán được tiền vận hậu vận chính xác. Tiếng tăm của thầy đồn đại tứ tung.

Một hôm có người ở rất xa lặn lội tìm đến nhờ thầy xem cho “con đường phía trước” của mình ra sao. Thầy tướng bảo người ấy há mồm lè lưỡi ra, rồi lại bảo đưa cái đầu lưỡi đánh vài vòng xung quanh mép. Thầy trầm ngâm nghĩ ngợi giây lát, lại bảo ngậm mồm vào, há mồm thè lưỡi ra thêm mười lần nữa. Hồi lâu sau thầy ngập ngừng nói:

- Tôi nói xin anh đừng giận, đừng tự ái nhé.

Người kia xòe ra một nụ cười:

- Thầy yên tâm, cả đời tôi chưa hề biết giận, biết tự ái là gì.

Thầy tướng gật gật đầu, dừng đình:

- Trình độ học vấn, chuyên môn của anh vừa chấp vá, vừa tạm bợ, chẳng ra “hệ thống cống rãnh” gì cả...

Người kia bề ngoài vẫn thản nhiên, nhưng bên trong tấm tắc khen thầy nói như “thần”. Thầy nói tiếp:

- Họ hàng hàng hốc nhà anh chẳng có ai làm “ông to bà lớn” cho nên anh không có chỗ để cậy nhờ nương tựa.

Người kia gật đầu công nhận thầy nói đúng. Bỗng dưng thầy hớn hờ:

- Dù đầy “yếu điểm” như thế nhưng anh vẫn được thăng quan tiến chức vù vù.

Người kia lộ rõ niềm vui trên mặt, tạ thầy món tiền kha khá, cảm ơn rồi rít ròi xin phép cáo lui.

Vợ thầy tướng từ trong buồng bước ra, hỏi:

- Đó là một người kém cỏi, không có ô dù... Ông căn cứ vào đâu để phán cho người ta thăng quan tiến chức vù vù?

Thầy tướng dăm chiêu bảo vợ:

- Tôi đã xem đi xem lại, xem tái xem hồi cái mồm của người đó. Và tôi nhận ra rằng đó là cái mồm của “loài ốc”. Con ốc bò đi, di chuyển, leo lên bằng cái mồm. Phàm ở đời người nào biết đi bằng mồm, biết bò bằng mồm, biết leo lên bằng mồm... sẽ chóng thăng tiến lắm!

Lại nói về người kia, anh ta đã biết vận dụng tối đa sự lợi hại của cái mồm “ốc”: Với cấp trên, cái mồm của anh ta lúc nào cũng biết nói những lời đường mật, ngọt ngào êm ái, lúc nào cũng biết hát lên những bài tụng ca mỹ miều réo rắt. Đôi khi cái mồm hành sự thờ ơ, cứ vung bừa những lời nịnh nọt, tâng bốc. Thực ra các sếp cũng thừa biết những điều đó, nhưng chết nỗi, thích nghe lời khen, lời tâng bốc... đã trở thành nhu cầu tất yếu của con người từ lâu rồi.

Nhờ cái mồm tài tình, người đó được cấp trên ưu ái, được sắp xếp vào những vị trí công tác ngon ăn. Từ những vị thế mới, cái mồm tiếp tục tung tẩy, đưa đẩy, tung hô. Cuối cùng, đúng như lời thầy tướng đã phán, người đó cũng đã trở thành... sếp! Sau một thời gian trên cương vị sếp, người ấy dùng đủ trò, đủ mảnh lời để làm ăn và kiếm chác.

Bỗng một hôm sếp chợt nhớ tới ông thầy xem tướng mồm thuở nào. Liên đấy sếp nghĩ: “*Không biết con đường phía trước của mình ra sao?*”. Vậy là sếp quyết định tới thăm thầy xem tướng mồm thêm một lần nữa. Lần này thầy bảo sếp chụm hai đầu môi để thành một cái mỏ nhọn hoắt. Thầy ngắm nghía, thậm chí còn đưa tay sờ vào cái “mỏ” đó nhiều lần. Thầy lại trầm ngâm nghĩ ngợi hồi lâu rồi mới nói:

- Tôi nói anh đừng giận, đừng tự ái nhé... Từ ngày anh leo lên bằng cái mồm để thành quan thì cái mồm của anh đã phải làm việc quá công suất cho phép. Ngoài nói năng những lời xiêm nịnh ra, nó còn phải ăn. Ăn uống bình thường thì chẳng nói làm gì, vấn đề ở đây là anh ăn tạp, ăn nhiều, ăn cả các thứ đáng ra không nên ăn. Cũng chính vì ăn mà cái mồm đã biến dạng, chuyển đổi “gien” mất rồi. Nói để cho anh đề phòng: sắp tới sẽ có chuyện không hay với anh đâu.

Sếp tiu ng్hiu và lo lắng ra về. Vợ thầy lại hỏi:

- Căn cứ vào đâu ông phán như vậy?

Thầy bảo:

- Cái mồm “ốc” nay đã thành mồm “chuột”. Giống chuột là giống tham ăn, hay đục khoét, hôi thối, gây dịch bệnh... Cho nên không chóng thì chày, chuột sẽ bị mèo tóm, hoặc sập bẫy hay dính bả.

(Theo TTC)